

လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ

စံရတီ

ငိုလျှင်ပုလဲ ရယ်လျှင်ရွဲ

စာပေအနုပညာရှင်များ အနေဖြင့်ရင်တွင်းခံစားချက်များ အရ နင့်နင့်နဲနဲ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဝမ်းနည်းမိပြီဆိုလျှင်လည်း စာဖတ်သူများ သို့ ဝမ်းနည်းမှုရသ ကူးပြောင်းစီးမျော ခံစားရအောင် ဖန်တီးရေးဖွဲ့သော အနုပညာပစ္စည်းများမှာ ပုလဲလုံးလေးများကဲ့သို့ တန်ဖိုးထိုက်တန်သည် ကို စာပေလက်ရာများ တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပေါင်းများ ပြီ ။ တစ်ခါတရံ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု ၊ စိတ်အားတက်မှုတို့ နှင့် ရသမြောက်အောင် ရေးဖွဲ့သည့် အခါတွင် လည်း လှပဆန်းကြယ်သော ရွဲလုံးလေးများကို မြင်ရသလို ကြည်နူးမှု ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သည် ။ ကျွမ်းကျင်သော စာပေပညာရှင်အတွက် ငိုရသည် ဖြစ်စေ ရယ်ရသည် ဖြစ်စေ ခံစားချက်ကို သရုပ်ပေါ်အောင် ရေးဖွဲ့သည့် အခါ ငိုလျှင် ပုလဲ ရယ်လျှင် ရွဲ ဆိုသကဲ့သို့ တန်ဖိုးရှိသည့် အနုပညာပစ္စည်းကို ဖန်တီးနိုင်သည် သာ ဖြစ်သည် ။ စံရတီ၏ ဝတ္ထုလေးများကို ဖတ်ရသည့် အခါ စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်အလိုက် ဖွဲ့စည်းဖြစ်တည်လာသော ဝတ္ထုလေးများမှာ ပုလဲလုံး ရွဲလုံးလေးများ သဖွယ် ချစ်စရာ တန်ဖိုးများ နှင့် ပြည့်ဝနေပေသည် ။

စံရတီသည် လောကကို ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် ကြည့်မြင်တတ်သော မျက်စိရှိသည် ။ ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် ကိုယ်ချင်းစာတရားသာရှိပါစေ စစ်မက်များ ငြိမ်းချမ်းပြီး အချင်းချင်းစာနာထောက်ထားနိုင်ကာ သာယာချမ်းမြေ့သော ဘဝကိုတည်ဆောက်နိုင်မည်ဟု သူဝတ္ထုများက ဖော်ကျူးထားသည် ။ အထီးကျန်ပြေစာဟူသည့် ဝတ္ထုလေးတွင် စံရတီ

၏ ပြောင်မြောက်သော အနုပညာလက်ရာကို အံ့မခန်းတွေ့မြင်ရသည် ။ လူတို့ ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု ၊ အတ္တကြီးမှုကို ရိုက်ချိုး၍ ကရုဏာစိတ် ၊ စာနာစိတ်များ ပေါ်လာအောင်ရေးဖွဲ့ထားသည် ။ ငါ့လိုမျိုးသာဖြစ်သွားရင် ဝတ္ထုကတော့ စာနာမှုကို အပေါ်လွင်ဆုံးဖြစ်သည် ။ ကျွန်မ နှင့် နှစ်ရာတန် အနွမ်းလေးများ ဝတ္ထုတွင် စာသင်လိုသည့် အနာဂတ် မျိုးဆက်သစ်ကလေးများ အတွက် တာဝန်ရှိသူတွေ ဘာလုပ်ကြမှာ လဲဟု မေးခွန်းမေးထားသည် ။ လက်စစ်စစ်များ ဝတ္ထုတွင် လောကကြီး၏ မမျှတခြင်းများ စွာကို ထိခိုက်နာကျင်စွာ ပြဆိုထားသည် ။ အဖြူရောင်တိုက်ပွဲဝတ္ထုတွင် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အများ အကျိုးစီးပွားအတွက် အသက်ပေး၍ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော လွတ်လပ်ရေး ဖခင်ကြီးများ ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးဖော်ဆောင်သူများ ၊ လူထုခေါင်းဆောင်ကြီးများ ၏ အဖြူရောင်တိုက်ပွဲ များ စွာကို သရုပ်ဆောင် ကြောင်အိုကြီးနှင့် နိမိတ်ပုံထား၍ အလင်းပြခဲ့သည် ။ နောင်တမဲ့နိဂုံးဝတ္ထုတွင် နောင်တနဲ့ ဇောတ်မသိမ်းချင်သော လူတစ်ယောက်၏ အဆုံးမဲ့စွန့်လွှတ်ခြင်းကို ဖော်ပြထားသည် ။ အဖြူရောင်အဇ္ဈတ္တ ဝတ္ထုတွင် အစွန်းအထင်း အမည်းကွက်များကြားမှ အဖြူရောင်အဇ္ဈတ္တကို ပေါ်လွင်အောင်ရေးဖွဲ့သွားနိုင်သည် ။ စံရတီ၏ ဝတ္ထုများ တွင် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့်ရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုအများ အပြားတွေ့ရ၍ စံရတီ၏ နှလုံးသားသည် လောကကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့်အေးချမ်းစွာကြည့်မြင်သည့် နှလုံးသားဟု ကျွန်မ ခံစားရသည် ။

စံရတီ၏ ဝတ္ထုများ တွင် မိဘမေတ္တာဖွဲ့ စုန်ရေသာမက သားသမီး မေတ္တာဖွဲ့ဆန်ရေကိုလည်း မမေ့မလျော့ ရေးဖွဲ့ထားသည် ။ ဂျစ်တူးဝတ္ထုလေးတွင် အမေကိုယ်တိုင် အမှတ်တမဲ့ မေ့နေသော အမေမွေးနေ့ကို လက်ဆောင်ပေးချင်ရှာသော သားတစ်ယောက်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လှပ

စွာဖော်ကျူးထားသည်။ ။ မြစ်မင်းရာဇာဝတ္ထုတွင် မူ အဖေနှင့် သား အပြန်အလှန်ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို စုန်ရေ ဆန်ရေ တပြိုင်နက်စီး အံ့မငြီးသည့် မြစ်မင်းရာဇာဖြင့်ကရုဏာသက်ဖွယ် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ။ ညာတတ်တဲ့ မေမေဝတ္ထုတွင် အမေဆိုတာ သားသမီးတိုင်းအတွက် အားဆေးကောင်း တစ်ခွက်ဖြစ်ဖို့ ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်း လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ကျော်လွှားနေရသည့် အမေ့အဖြစ်ကို ထင်သာအောင်ဖွဲ့နိုင်သည်။ ။ မိခင်ဖခင်ကို မချစ်တတ်သူသည် လောကကြီးကို မည်သည့် နည်းနှင့် မျှ ကောင်းကျိုးမပြုနိုင်ဟူသည့် အဆိုအမိန့်ကို ကျွန်မ ကြားဖူးသည်။ ။ စံရတီသည် မိဘကိုချစ်သောစိတ်မှ တစ်ဆင့် လောကတစ်ဝှမ်းကို ရင်မှ ဖြစ်သော မေတ္တာတရားဖြင့်ဖြန့်ကျက် ချစ်ခင်နိုင်သူဟု ကျွန်မ တွေ့မြင်ရသည်။ ။

စံရတီသည် လောက၏ မထော်မတည့် ဖြစ်ရပ်များ ထဲမှ လှပသော အနုပညာပစ္စည်းများကိုလည်း ဆွဲထုတ်ပြတတ်သည်။ ။ ရင်ခုန်သံ နှစ်ချက်တီးဝတ္ထုတွင် ညဘက်ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီဆွဲနေသည့် ခင်ပွန်းသည် ၏ အဖြစ်ကို လှပသည့် လှည့်ကွက်ကလေးနှင့် ဇောတ်သိမ်းထားသည်။ ။ အတ္တစည်းရိုးဝတ္ထုတွင် မိဘများ ၏ အတ္တနောက်ကွယ်မှာ ပိတ်မိနေသော လူငယ်များ ၏ ထွက်ပေါက်ကို လမ်းပြထားသည်။ ။ ငန်းရှင်ဝတ္ထုတွင် ဖိုးကွယ်ထားသည့် ခနဲ ၊ အာဏာတို့ ၏ နောက်ကွယ်မှ ငန်းရှင်ကို ဖော်ထုတ်ပြသည်။ ။ အဆိပ်သွေးဝတ္ထုတွင် ကိုယ်ကျင့်သီလမဲ့သည့် အကြောင်းကို နာကျင်စွာ ဖော်ထုတ်သည်။ ။ ခေတ်သစ်မဃဒေဝ ဝတ္ထုတွင် ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး လုပ်တတ်သော လူ့သဘောကို ဖော်ကျူးသည်။ ။ မွေးရာပါလိုဂို ဝတ္ထုကတော့ ကျွန်အကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကျောကိုကိုယ်ပြန်စမ်းမိသည် အထိ ဖြစ်ရသည်။ ။ ဝတ္ထုအားလုံးထဲမှာ ဖွေးစိန်မစားပါနဲ့ ဝတ္ထုလေးကတော့ အထူးခြားဆုံးခံစားချက်ကိုပေး

နိုင်သည်။ ။ ငါးဖမ်းတဲ့ အဖေကို ငါးမျှားချိတ်စူးတော့ ဝဋ်လိုက်တာတဲ့ ဒါဆို အဖေက ဝဋ်မလိုက်အောင် ငါးမဖမ်းရတော့ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖွေးစိန်တို့က ငါးကိုစားတယ်။ ။ ဖွေးစိန်ငါးစားလို့ အဖေ ငါးဖမ်းရတယ်။ ။ အဖေ ငါးမဖမ်းဖို့ ဝဋ်မလည်ဖို့ ဆိုရင် ဖွေးစိန် ငါးမစားမှ ဖြစ်မယ်။ ။ ဒီတော့ ဖွေးစိန်ရေ ငါးမစားပါနဲ့ တော့ ဆိုသည့် သံခဲလေး၏ ကလေးအတွေးက ပေါက်ပင်ဘာကြောင့် ကိုင်းရတယ်ဆိုသည့် စကားလုံးကဲ့သို့ စာဖတ်သူကို အတွေးအမျှားကြီးပေးနိုင်သည့် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ။ မစန္ဒာ၏ ပေါက်ပင်ကိုင်းကိုင်း ဆိုသည့် ဝတ္ထုလေးကို သွားသတိရမိသည်။ ။ လူမှုဘဝတွင် ရှိ ငရဲမကြောက်နိုင်ဘဲ အသက်မွေးနေရသောသူများကို စနာနားလည်စွာ ရေးဖွဲ့ထားသည့် အနုပညာက ရင်ထဲသို့ စူးနစ်စွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသည်။ ။

စံရတီသည် အတွေးအားကောင်းသလို အရေးအားကောင်းသည့် စာရေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ ရေးဖွဲ့သော ဝတ္ထုများကလည်း စာဖတ်သူများ အတွက် လှပသော သတင်းပေးပို့ချက်များကို တိကျခိုင်မာ ထိရောက်စွာ ပေးပို့နိုင်သူဖြစ်သည်။ ။ ရှေ့ဆက်၍ ခံစားချက်များမှ ထွက်ပေါ်လာသော ပုလဲလုံး ရွဲလုံးလေးများကို စာဖတ်သူများ ၏ ရင်တွင်းသို့ ထက်မြက်သောအတွေး သွက်လက်သော အရေးဖြင့်ကူးပြောင်းပို့ဆောင်ပေးနိုင်ပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်ရပါသည်။ ။

ယဉ်ယဉ်နု (မန္တလေး)

အထီးကျန်ပြေစာ

ကျွန်မ အမည် ဖြူဖွေး ။ ဖြူဥနေတဲ့ ရုပ်အဆင်းကြောင့် ကျွန်မကို ဖြူဖွေးလို့ သူ ခေါ်လေသလား ။ အတိအကျတော့ ကျွန်မ မသိဘူး ။ အမှန်တော့ ကျွန်မရဲ့ မူလအမည်က အွဲလန်းဆိုတဲ့ ချင်းအမည် လှလှလေး ။ ခေါ်ရခက်လို့ ဆိုပြီး သူပဲပြောင်းပစ်လိုက်တာ ။ ကျွန်မကတော့ သူပေးတဲ့ အမည်ကိုမကြိုက်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ။ ကျွန်မဘဝက ကိုယ့်အမည်ကိုတောင် ကိုယ်မပိုင်တဲ့ ဘဝပဲ ။

ဟုတ်တယ် ။ မပိုင်ဘူး ။ ဘာဆိုတာမှ မပိုင်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို ပိုင်တဲ့ သူတော့ရှိတယ် ။ အဲဒီလူက မျက်နှာပေါက် ဆိုးဆိုးနဲ့ ကြောက်စရာလူကြီးပေါ့ ။ အဲဒီလူကြီးက ကျွန်မတို့ ကို ဘာလို့ ပိုင်တာလဲလို့ ကျွန်မ မေးတိုင်း အဖေနဲ့ အမေက ပြန်ရှင်းပြတယ် ။ ကျွန်မတို့ မျိုးနွယ်စုတွေဟာ အဲဒီလူကြီးတွေရဲ့ မျိုးနွယ်စုတွေကို အလုပ်အကျွေးပြုရမယ် ။ အဲဒီမျိုးနွယ်စုရဲ့ စကားကို နာခံရမယ် ။ မနာခံရင် နှိပ်စက်ခံရမယ် ။ ဒါတွေဟာ ကျွန်မတို့ မှ မဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်မတို့ အဘိုး အဘွားတွေတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ရဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေထိလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်နေမှာ တဲ့ ။ ဒါကို ပြောင်းလဲလို့ မရနိုင်သလို ပြောင်းလဲဖို့ လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် ဒါဟာ ဒီချင်းတောင်တန်းတွေမှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ နေထိုင်မှုစနစ်တစ်မျိုး ၊ ဓလေ့ထုံးထမ်းတစ်မျိုး မိုလို့ ပဲတဲ့ ။ ဒါလောက်ပဲ ကျွန်မသိခွင့်ရခဲ့တယ် ။ နောက်တော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျွန်မတို့လို ဘဝကို မပိုင်တဲ့ သူတွေ

အများကြီးဆိုတာ သိလာရတော့ ကျွန်မတို့ ဘဝတွေကိုက အဖြစ်ဆိုး
တာပါလေလို့ မှတ်ထားလိုက်မိရဲ့ ။

ရဲရင့်တဲ့ အဖေက အဲဒီလူကြီးနဲ့ အတူ အမဲလိုက်ရတယ် ။ အမေက
တော့ အဲဒီလူရဲ့ အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ် ထိန်းသိမ်းပေးရတာပေါ့
။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတွေကတော့ အဲလူကြီး အမဲလိုက်ဖို့ တောထဲဝင်ချိ
န်ဆို အပျော်ဆုံးပဲ ။ တောစပ်ကိုသွားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခုန်ပေါက်
ကစားကြတာပဲ ။ ဟိုလူကြီး ရှိချိန် ဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ မှာ အသာငြိမ်
နေရတယ် ။

တစ်နေ့ ။ ကျွန်မဘဝကို ပြောင်းလဲစေမဲ့ တစ်နေ့ပေါ့ ။ အဲဒီနေ့က ခြံ
ထဲကို ဟိုလူကြီးနဲ့ အတူ သူရောက်လာတယ် ။ ခြံထဲမှာ လှည့်ပက်ကြည့်
ရင်း ကျွန်မကို သူတွေ့သွားတယ် ။ အရွယ်ရောက်ခါစ ဖွံ့ဖြိုးထွားကျိုင်း
မှုတွေနဲ့ အတူ ကြွရွလှပနေတဲ့ ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်ပြီး
နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးတယ် ။ ကျွန်မ ရှက်စိတ်ကြောင့် ခေါင်းငုံ့ထားမိတယ် ။
ပြီးတော့ သူ ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ညွတ်နူးဖွယ်ရာ အသံနဲ့ စကား
ဆိုရဲ့ ။

‘ ‘ ဦးလေး သူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲ ‘ ‘

ဘာသာစကား ကွားခြားချက်အရ သူဟာ ကျွန်မတို့ နဲ့ မျိုးနွယ်မတူ
ဘူး ဆိုတာကို နားလည်လိုက်တယ် ။ သူ့စကားကို ကျွန်မ နားမလည်ပေ
မဲ့ အဲဒီစကားကြောင့် ပဲ ကျွန်မဟာ မိဘ ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ၊
မွေးရပ်မြေ စတာတွေကို စွန့်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကိုတော့ ရိပ်မိပါရဲ့ ။
အေးမြတဲ့ တောတောင်တွေမှာ ပဲ ပျော်မွေ့ခဲ့တဲ့ တောပျော်မလေး ကျွန်မ
ဟာ မြို့ကြီးပြကြီးကို သူတစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်လို့ လိုက်လာခဲ့ရပြီ ။

ကျွန်မနဲ့ ဘာသာစကားခြားနားတဲ့ သူတွေသာရှိတဲ့ ဒီအိမ်ကြီးကို

ရောက်စက ကျွန်မ အတော် အနေရခက်ခဲ့တယ် ။ မွေးရပ်မြေက အဖေ ၊ အမေ ၊ မွေးချင်းမောင်နှမ ၊ တောတောင်ရေမြေအလှတွေကို လွမ်းစိတ်နဲ့ တမှိုင့်မှိုင့် တတွေတွေပဲ ။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့ရဲ့ အရေးပေးမှုတွေ နွေးထွေးမှုတွေ ယုယမှုတွေကြောင့် ကျွန်မ နေသားကျလာခဲ့တယ် ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မျိုးနွယ်စုစကားကိုလည်း အလုံးစုံ နားမလည်နိုင်သေးပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အပြုအမူလှုပ်ရှားမှုတွေကို ကြည့်ပြီး အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် ကျွန်မ နေတတ် လာပြီ ။

တကယ်တော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လုံးခင်နဲ့ ဒေါ်စိန်ရယ် သူနဲ့ ကျွန်မရယ် ဒါပဲရှိတယ် ။ လုံးခင် နဲ့ ဒေါ်စိန်ကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ရှုပ်ထွေးများပြားလှတဲ့ သူတို့ အလုပ်တွေနဲ့ မအားလပ်ကြဘူး ။ ဒီတော့ ကျွန်မအပေါ် အရမ်းကြင်နာပြီး ဂရုစိုက်တဲ့ သူသာလျှင် ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တွယ်တာရာ ဖြစ်လာတာပေါ့ ။ သူအ လုပ်သွားတဲ့ အချိန်နဲ့ ခရီးထွက်တဲ့ အချိန်ကလွဲရင် သူ့အချိန်တော်တော်များများကို ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ် ။

ကျွန်မလေ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သူ့ကို အမြဲလိုလို ခပ်ဖွဖနမ်းပြီး နှိုးရတယ် ။ သူကချက်ချင်း မထသေးဘဲ ကျွန်မကို ကုတင်ပေါ်ဆွဲလှဲလို့ အိပ်ယာထဲမှာ ကျီစယ် တတ်သေးတယ် ။ ပြီးရင်တော့ သူရေခိုးချိုးဖို့ ဆပ်ပြာထည့်တဲ့ ခြင်းကို သယ်ကာ ကျွန်မ သူ့နောက်ကနေလိုက်ရတယ် ။ ရေချိုးခန်းထဲ သူဝင်သွားပြီဆိုရင်လည်း ကျွန်မ အပြင်ကနေ စောင့်ပေးနေကြ ။ သူရေချိုးလို့ ကြာနေပြီ ဆိုရင်တော့ အပြင်ဘက်ကနေ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ထုနှက်တော့တာပဲ ။ ဘာလို့ လဲဆိုရင် ကျွန်မရောက်ခါစက သူနေမကောင်းဖြစ်တယ်လေ ။ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ လူကြီးက တတွတ်တွတ်နဲ့ မှာ ကြားသွားတာတွေကို ကျွန်မ အတိအကျမသိပေမဲ့ ဆရာဝန်ပြန်သွားချိန်မှာ ဒေါ်စိန်က ရေချိုးခန်းကို ညွှန်ပြပြီး ဆူပူနေကတည်းက သူနေမကောင်းတာဟာ ဒီရေချိုးခန်းနဲ့ ဆက်စပ်နေမယ်လို့ ကျွန်မတွေ့

မိတယ် ။ အဲဒီကစလို့ ကျွန်မလည်း ရေချိုးခန်းထဲမှာ သူ ကြာနေပြီဆို တာနဲ့ မထွက်လာမချင်း ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆက်တိုက် ထုတော့တာပဲ ။ သူကလည်း ကျွန်မရဲ့ တံခါးထုသံကြားတာနဲ့ ပျာပျာသလဲထွက်လာတယ်။ ပြီး ကျွန်မကို အနည်းငယ် ဆူဆူပူပူလုပ်တတ်တယ် ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်နှာကတော့ ပြုံးနေတာပါပဲ ။

‘ ‘ဖြူဖွေးရယ် ငါလည်း နင်နဲ့ တွေ့မှ ရေတောင်ဝအောင်မချိုးရတော့ဘူး ‘ ‘ ဆိုတာမျိုးပေါ့ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မကတော့ အိပ်ယာထဲမှာ ခွေခေါက်ပြီး မအီမသာနဲ့ အော်ညည်းနေတဲ့ သူ့ကို မြင်တွေ့နေရတာထက်စာရင် ခုလို ဆူပူခံလိုက်ရတာကမှ တော်ဦးမယ်လို့ အမြဲတွေးနေမိတယ် ။ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီးလို့ မနက်စာစားရင်လည်း သူက ကျွန်မကို မမေ့ပါဘူး ။ တောထဲတောင်ထဲမှာ တုန်းက ကျွန်မ မစားခဲ့ဖူးတာတွေကို အတင်းခွံ့ကျွေးတတ်တယ် ။

မနက်စာစားသောက်ပြီးလို့ သူ အ လုပ်သွားတော့မယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ဖိနပ် သူ့ခြေအိတ်ကအစ ကျွန်မ အလိုက်တသိနဲ့ ယူပေးတတ်နေပြီ ။ သူကလည်း ကျွန်မ အဲဒီလိုလုပ်ပေးတတ်တာကို သဘောကျလေရဲ့ ။ ပြီးရင်တော့ သူက ကျွန်မကို ခပ်ဖွဖွနမ်းလို့ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတာပေါ့ ။

သူအ လုပ်သွားနေတဲ့ အချိန်ဆို ကျွန်မဟာ မယ်မယ်ရရ လုပ်စရာမရှိဘဲ အိမ်ရှေ့ထွက် အိမ်နောက်ဝင်နဲ့ ယောင်ချာချာပဲ ။ ညနေစောင်းသူပြန်လာချိန် ဆိုရင်တော့ အိမ်ဝကနေစောင့်နေတတ်တယ် ။ ခြံရှေ့က သူ့ကားဟွန်းသံကြားပြီ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ပျာနေပြီ။ သူ့ကား အိမ်ဝဆိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ သူ့ကိုပြေးကြိုတော့တာပဲ ။ သူကလည်း ကျွန်မကို ပွေ့ဖ

က်ပြီး တစ်နေ့ကုန် အလွမ်းတွေကို အတိုးချတော့တယ် ။

ညနေစောင်းတွေမှာ တော့ သူနဲ့ ကျွန်မဟာ တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းလျှောက်ထွက်တယ် ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကားတစ်စီးနဲ့ ကျွန်မတို့ လျှောက်လည်ကြတယ် ။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူနဲ့ ကျွန်မ ခြံထဲမှာ ပဲ အပျင်းပြေ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားကြသေးတယ် ။ အင်း ရယ်စရာပြောပြရဦးမယ် ။ အဲ့လိုဆော့တဲ့ အခါကျရင်လေ အပြေးသန် တဲ့ တောသူကျွန်မက သူဖမ်းရင် အမိခံရသလို သူပြေးရင်လည်း သူ့နောက်က အသာပြေးလိုက်ပြီး သူ့ကိုဖမ်းလို မမိတဲ့ သဘောမျိုး ဟန်ဆောင် ရသေးတယ် ။ သူပြေးလို့ မော လာပြီ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မကို သနားလို့ ပဲ သူက အမိခံလိုက်သလို လုပ်ပြလေရဲ့ ။ ပြီးရင်တော့ မောချင်ယောင် ဆောင်နေတဲ့ ကျွန်မကို သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ခေါင်းမှီ နားစေရင်း.....

`` ချင်းတောင်မှာ မွေးပြီး ချင်းတောင်မှာ သာ ကြီးတယ် ။ ငါ့လော က်တောင် အပြေးမသန်ဘူး ။ အီးပေါလောမကြီး ``

သူ့အဲ့ဒီလိုပြောပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတာတွေ့ရင် ကျွန်မလေ အ လိုလိုပျော်နေမိတယ် ။ လုံးခင်နဲ့ ဒေါ်စိန်ကတော့ အမြဲလိုလို တပူးပူးတ တွဲတွဲ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေတတ်တဲ့ ကျွန်မတို့ ကို ကြည့်ပြီး ။

`` အမလေး တို့ ရဲ့ ဂေါ်မစွန် လူပျိုကြီးလည်း ဖြူဖွေးနဲ့ ကျမှ ရယ်နိုင် ပြီးနိုင်ရှိတော့တယ်တော် ``

အဲ့လိုဒေါ်စိန်က မေးငေါ့မဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောလိုက်ပြီဆို သူကလေ

`` ဟား ဟား လူပျိုကြီး မဟုတ်တော့ဘူး ဒေါ်စိန်ရေ ကျွန်တော့်နား မှာ ဖြူဖွေးရှိနေပြီ။ အရင်လို အထီးမကျန်တော့ဘူး ။ အမပဲ ကျန်တော့ တယ် ``

အဲလိုပြောပြီး ပြုံးနေတတ်တဲ့ သူ့မျက်နှာဟာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တော့
စိမ့်စမ်းရေအေးလိုပဲ ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ သာယာအေးချမ်းခဲ့ရတယ်
။

ဟော့ ကြည့်ပါဦး ။ အတွေးတွေ လွန်နေလိုက်တာ ။ သူ့ကားဟွန်းသံ
ကိုတောင် ကျွန်မ မကြားမိလိုက်ဘူး ။ ကားက အိမ်ဝရောက်နေပြီ ။ ဒေါ်
စိန်နဲ့ လုံးခင်တောင် ပြေးထွက်သွားပြီ ။ အောင်မယ် ဒီနေ့မှ
ထူးထူးခြားခြား ဒေါ်စိန်ပါပြေးကြိုနေပါလား ။ သူ ဒီတစ်ခါ ခရီးထွက်
သွားတာ အတော်ကြာတာပဲ ။ ခုမှ ပဲ ပြန်ရောက်လာတော့တယ် ။ ကျွန်
မလည်း သူ့ကို ကြိုဖို့ အိမ်ရှေ့ကိုပြေးထွက်ခဲ့တယ် ။

ဟင်..... မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းက ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေတ
ယ် ။ ကားပေါ်ကနေ သယ်ချထားတဲ့ အထုပ်အပိုးတွေနဲ့ အတူ ဒေါ်စိန်နဲ့
လုံးခင်က မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရိုရိုကျိုးကျိုး ။ အဲဒီမိန်းမက ဒေါ်စိန်
တို့ ကို မာမာတင်းတင်း ကြည့်လျက် ။ သူကတော့ အဲဒီမိန်းမရဲ့ ပုခုံးကို
ခပ်တင်းတင်းဖက်တွယ်ထားလို့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားဆိုနေတယ် ။

`` ဒါ မန္တလေးက မိမိမော်တဲ့ ။ မန္တလေးမှာ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးခဲ့
တဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ တရားဝင် ဇနီးမယားပေါ့ ``

သူ့ရဲ့ မျိုးနွယ်စုစကားကို အလုံးစုံ နားမလည်သေးတဲ့ ကျွန်မအတွက်
သူ့စကားတွေထက် သူ့အပြုံးတွေက ပိုလို့ နာကျင်စေတယ် ။ အို
... ဒီလောက်လှတဲ့ အပြုံးတွေ သူ ကျွန်မရှေ့မှာ တစ်ခါမှ မပြုံးပြခဲ့ဖူးဘူး
။ တရားဝင် ဇနီးမယား ။ ဒီစကားရဲ့ လေးနက်မှုကို ကျွန်မ မသိသေးပေ
မဲ့ ဒီစကားပြောလိုက်ချိန်မှာ သူပိုပြီးလိုက်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ အ
သေအချာသိနေတယ် ။ အော် ကျွန်မ ရင်တွေ နာကျင်လိုက်ရတာ ။ တ

ရားဝင်ဇနီးမယားတဲ့ လားရှင် ။

ဟော့ ဟော့ သူတို့ လျှောက် လာပြီ ။ ကျွန်မရှေ့ကဖြတ်တော့မယ် ။ သိမ်ငယ်စိတ်တွေနဲ့ ကျွန်မ ခေါင်းကို ငုံ့ထားမိတယ် ။ ကျွန်မရှေ့ကနေ သူတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ထဲကိုဝင်သွားပြီ ။ ကျွန်မ မဝံ့မရဲနဲ့ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုမိန်းမက ကျွန်မကို မသတိရှိရှာစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်သွားလေရဲ့ ။ သူကတော့ ကျွန်မကို လှည့် လိုပင်မကြည့် ။ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ပြီးအိမ်ထဲကိုဝင်သွားတဲ့ ဒေါ်စိန် နဲ့ လုံးခင်ရဲ့ အကြည့်တွေက ကျွန်မအပေါ် သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ။ ထင်မှတ်မထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေအတွက် ကျွန်မကတော့ အိမ်ပြင်မှာ ငေးခိုင်းလို့ ။

တစ်ညနေလုံး ကျွန်မဟာ သူနားမှာ ဝဲလည် ဝဲလည် ။ သူကတော့ ကျွန်မနဲ့ အရင်လို ပျော်မြူးဖို့ နေနေသာသာ တီဗီရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး ဟိုမိန်းမနဲ့ သာ ဟီးလို့ ဟားလို့ အားမရနိုင်ဘူး ။ ကျွန်မကို ရှိတယ်လို့ တောင် သူထင်ရဲ့ လား ။ ကျွန်မ ခံပြင်းလာတယ် ။ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကို မမြင်လိုတော့ဘူး ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီမိန်းမကို သူနဲ့ အဝေးဆုံးရောက်အောင် အော်ဟစ် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ချင်တယ် ။ ဒါပေမဲ့ လေ ကျွန်မသာ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် သူ ကျွန်မကို ပိုမုန်းသွားနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အသိက ကျွန်မရင်ကို ပိုလို့ ပိုလို့ နှိပ်စက်လွန်းနေတယ် ။ ဒါကြောင့် ခြံထဲကို ပြေးထွက် ။ ခြံထဲက ခုံတန်းလေးပေါ် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပစ်လွှဲလို့ တစ်ကိုယ်တည်း ဆွေးနေမိတယ် ။

အချိန်တွေက ဘယ်လောက် ကြာခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိဘူး ။ အိမ်ကြီး ဆီက မီးတွေမှိတ်လို့ တိုက်တံခါးဆွဲပိတ်သံကြားမှ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ သတိရတယ် ။ ကျွန်မ ပြေးလာတာကိုတွေ့တော့ တံခါးပိတ်နေတဲ့ လုံးခင်က

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပေးတယ် ။ ကျွန်မလည်း ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်စက်နေ ကျ သူရှိရာ အခန်းဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့တယ် ။စေ့ပိတ်ထားတဲ့ အိပ်ခန်းတံ ခါးက ကျွန်မကို ကြိုဆိုလို့ ။ အို..... အထဲမှာ စာဖတ်နေရင်းနဲ့ များ သူအိပ်ပျော်နေသလား ။ အမြဲလိုလို စာဖတ်ရင်း အိပ်ပျော်နေတတ် တဲ့ သူ့ကို ကျွန်မက နှိုးပေးနေကြလေ ။ စိတ်ပူလာတာနဲ့ တံခါးကို ထုနှ က်လိုက်မိတယ်။

ဝုန်းခနဲ ပွင့်လာတဲ့ တံခါးဝမှာ မြင်လိုက်ရတာက သူ ။ သူ့နောက်ကွ ယ်ကနေပေါ်လာတာက ထိတ်လန့်နေပုံပေါ်တဲ့ ဟိုမိန်းမ ။ ရင်ဆိုင်လိုက် ရတာက ဟိုမိန်းမရဲ့ မလိုမုန်းထား အကြည့်ရိုင်း ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ သ ရော်တော်တော် လှောင်တောင်တောင် စကားသံ ။

‘ ‘ ဖြူဖွေးရေ ဒီနေ့ကစပြီး မင်း လုံးခင်နဲ့ သွားအိပ်လို့ ရပြီကွ ။ ဟော့ဒီမှာ မင်းမမချောက ငါ့ကို အဖော်လုပ်ပေးတော့မှာ ‘ ‘

အခန်းဝမှာ ပေရပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို သူက စိတ်မရှည်တော့သလို ကြ ည့်ပြီး ။ လုံးခင်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ် ။ လုံးခင်ပြေးလာတယ် ။ လုံးခင် ခေါ်ရာနောက်ကို ကျွန်မ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ ပါသွားရပြီ ။ လုံးခင်က ကျွန်မကို သူ့အခန်းထဲမှာ သိပ်တယ် ။ ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်နေတယ် ။ ကျွန် မရဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေအတွက် သူလည်း မျက်ရည်ဝိုင်းနေတယ် ။ ကျွန်မကို နှစ်သိမ့်နေတဲ့ လုံးခင်သာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ ကျွန်မကတော့ အိပ်လို့ မပျော် ။ တစ်ညလုံး သူ့အခန်းရှေ့သွားလိုက် လုံးခင် အခန်းထဲ ပြန်ဝင် လိုက် ခဏ လှဲနေလိုက် ပြန်ထပြီး သူ့အခန်းကို သွားကြည့်လိုက်နဲ့ ဗျာများ လျက် ။

ဒီလိုနဲ့ မနက်မိုးလင်းချိန် ကျွန်မ သူ့ကိုနှိုးဖို့ အခန်းဝမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေလိုက်တယ် ။ ဒါပေမဲ့ အခန်းတံခါးကိုတော့ မထုရဲတော့ဘူး ။

ဟိုမိန်းမရဲ့ မလိုမုန်းထား အကြည့်ရိုင်းတွေကို ဂရုမစိုက်ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ပြောင်ပြောင်လောင်လောင် အသံတွေကိုတော့ ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘူး ။

ရုတ်တရက် တံခါးက ဖျတ်ခနဲပွင့်သွားတယ် ။ မြင်လိုက်ရတာက အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သူနဲ့ ဟိုမိန်းမ ။ သူ့လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ချိတ်ထားတဲ့ ဟိုမိန်းမရဲ့ မျက်နှာက ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်ချင်စရာ ။ အဲ့ဒီမိန်းမကလည်း ကျွန်မကို ရွံရှာကြောက်ရွံ့နေဟန် ။ သူကတော့ ကျွန်မကို စူးစူးရဲရဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဟိုမိန်းမနဲ့ စကားတပြောပြော ထွက်သွားတယ် ။ ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာ ဟိုမိန်းမက သူ့ကို တစ်ခုခုကပ်ပြောလိုက်ရဲ့ ။ သူက ဟိုမိန်းမကို ခေါင်းညိတ်ပြတယ် ။ ကျွန်မကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး ကားပေါ်တက်သွားတယ် ။ သူ့မျက်နှာက အပြီးတွေ နည်းနည်းလျော့သွားတာကို သတိထားလိုက်မိတာပေါ့ ။

သူတို့ ထွက်သွားတော့ ခြံထဲက ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ ပဲ ကျွန်မလဲလျောင်းလိုက်တယ် ။ ကျွန်မ ရင်တွေ အတော် နာကျင်နေပါပြီ ။ တကယ်တော့ ကျွန်မက ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မေ့ပြီး သူနဲ့ ပျော်နေမိခဲ့တာကိုး ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အမည်ကိုတောင် အပိုင်မရတဲ့ ဘဝမျိုးမှာ သူ့ကို ကျွန်မပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဆိုတာက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ။ ကျွန်မလေ တစ်ခါတစ်ခါကျ တွေးမိတယ် ဘာကြောင့် များ ဒီလို ဘဝဆိုးကိုရခဲ့ရတာလဲလို့ ။

သူ့အတွက်နဲ့ ။ အတိအကျပြောရရင် သူ့စကားတစ်ခွန်းအတွက်နဲ့ ကျွန်မ အရာရာကို စွန့်ခဲ့ရတာ ။ ခုတော့ သူက သူကလေ ကျွန်မကို ရှိတယ်လို့ တောင် မထင်တော့ပါလား ။

ညကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးတဲ့ ကျွန်မကို လုံးခင်နဲ့ ဒေါ်စိန်က ချောမော့ပြီး နေ့လည်စာစားဖို့ ပြောနေတယ် ။ ကျွန်မ မစားချင်တာ မ

ဟုတ်ပါဘူး ။ စားလို့ ကို မဝင်တော့တာပါ ။ ကျွန်မ အသာရှောင်ထွက်ခဲ့
လိုက်တယ် ။ ခြံထဲမှာ ပဲ စိတ်ပြေလက်ပျောက် လမ်းလျှောက်နေမိတယ်
။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပဲ ခြံထဲကို သူကားလေးဝင်လာတယ် ။ ဒေါ်စိန်နဲ့ လုံးခ
င်က ပြေးကြိုတယ် ။ ကျွန်မကတော့ ကြိုချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး ။ ကား
ပေါ်က သူနဲ့ ဟိုမိန်းမ ဆင်းလာတယ် ။ ဒီတစ်ခါတော့ ဟိုမိန်းမက အိမ်
ထဲအရင်ဝင်သွားတယ် ။ သူကတော့ ဒေါ်စိန်နဲ့ လုံးခင်ကို ခေါ်ပြီး တိုးတိုး
တိုးတိုးနဲ့ ပြောနေပြီ ။ တစ်ချက် တစ်ချက် သူက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်
တာ့ သူ့မျက်နှာ နည်းနည်းနွမ်းနေသလိုပဲ ။ ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်
ခေါင်းညိတ်လိုက်လုပ်နေတဲ့ ဒေါ်စိန်တို့ မျက်နှာတွေကလည်း ညှိုးငယ်
နေသလို ။ ပြီးတော့ သူက အိမ်ထဲဝင်သွားတယ် ။ ဒေါ်စိန်ကနောက်က
လိုက်သွားပြီ ။ လုံးခင်ကတော့ ကျွန်မနားမှာ လာထိုင်တယ် ။ ကျွန်မကို
တယုတယ ဖက်တွယ်ပြီး ငိုသံဝဲဝဲနဲ့ ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်နေတယ် ။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပဲ သူ အိမ်ထဲက ထွက်လာတယ် ။ ဒီတစ်ခါတော့
သူ တစ်ယောက်တည်းပဲ ။ ကားသော့ကို တဂျောက်ဂျောက်လှည့်ရင်း
ကားဆီကိုလှမ်းလာတယ် ။ ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်တယ် ။ ကျွန်မအမည်ကို
အော်ခေါ်တယ် ။ သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သိလိုက်ပြီ ။ ဒါဟာ သူ
နဲ့ ကျွန်မ အပြင်ကိုလျှောက်လည်တော့မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပဲ ။ အို ပျော်
လိုက်တာလေ ။ သူ ကျွန်မကို မမေ့သေးဘူးပေါ့ ။

ကျွန်မလေ သူ့ဆီကို ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို ပြေးသွားပြီး
ကားထဲကို လှစ်ခနဲဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ လုံးခင်နဲ့ ဒေါ်စိန်က ကျွန်မနောက်ကနေပြေးလိုက်တယ်။ လုံးခင်က ကားထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မကို နှမ်းတယ် ။ ဒေါ်စိန်က ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ကြီးကြည့်နေတယ် ။ ဒေါ်စိန်နဲ့

လုံးခင်တို့ မျက်ဝန်းတွေက နီရဲပြီးစိုစွတ်နေသလို
အပြုအမူတွေကလည်း ကျွန်မကို အံ့အားသင့်စေတယ်။ သူကတော့
ကားတံခါးကို ပိတ်ပြီး ကားပေါ်တက်တယ် ။ ကားစက်နှိုးတယ် ။

ကားက ဂူးခနဲ မောင်းထွက်သွားချိန် လုံးခင်ရဲ့ ဖြူဖွေးရေ ဆိုတဲ့ အ
သံက ဆို့ဆို့နှင့်နှင့်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ် ။ ကျွန်မကတော့
နားမလည်နိုင်ခြင်းတွေနဲ့ ကားပေါ်မှာ ယောင်လည်လည် ။ အရင်လို သူ
ကို ခွဲခွဲပြီး ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်ချင်ပေမဲ့ သူ့မျက်နှာက ခပ်တည်တည်
ရယ် ။ ကျွန်မလည်း တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားနေတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကိုပဲ ငေး
မောနေလိုက်တော့တယ် ။

ကားက အရှိန်လျှော့ပြီး လမ်းချိုးလေးထဲ ချိုးကွေ့လိုက်တော့ မြင်လို
က်ရတာက ထုံးဖြူဖြူစေတီတစ်ဆူ ။ ကျွန်မ မှတ်မိပြီ ။ ဒီလမ်းလေးရဲ့
အဆုံးမှာ သူနဲ့ ကျွန်မ ခဏ ခဏ ရောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း တ
စ်ကျောင်းရှိတယ် ။ အဲ့ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လေ ကျွန်မတို့ နဲ့ မျိုးနွယ်
တူတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ် ။ ဒါကြောင့် ဒီကို ရောက်ရင် ကျွန်မ
သိပ်ပျော်တာပဲ ။ ဘာသာစကားတူသူတွေနဲ့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ပြောရ
တာ မောတယ်လို့ ကို မထင်ဘူး ။ အော် သူကလေ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းနေ
မှန်းသိလို့ ကျွန်မပျော်မဲ့နေရာကို ခေါ်လာပေးတာပဲ ။ ဒီလိုတော့လည်း
သူက ကျွန်မအပေါ် ကောင်းရှာသေးတာပဲ။

အဲ့ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လေ ကျွန်မနဲ့ လေပေးဖြောင့်တဲ့ အမေအရွ
ယ် မျိုးနွယ်တူ တစ်ယောက်ရှိတယ် ။ ကျွန်မက အဲ့ဒီတစ်ယောက်ကို အ
မေလို့ ပဲခေါ်တယ် ။ အင်း အမေကတော့
သူ့အပေါ်သံယောဇဉ်တွယ်လွန်းနေတဲ့ ကျွန်မကို တွေ့တိုင်းပြောတတ်တ
ယ် ။ ဘာတဲ့ ။ ဖြူဖွေးရယ် သူတို့လိုလူစားတွေက ညည်းတို့ ငါတို့ ကို သူ

တို့ ရဲ့ အထီးကျန်တဲ့ စိတ် ပြေရုံလောက်ပဲ အသုံးချတာပါအေ ။ တို့ တွေ ကသာ သံယောဇဉ်ဖြစ်ရတာ ။ သူတို့ ကတော့ တကယ်သံယောဇဉ် ရှိတယ် မထင်ပါနဲ့ ။ တို့ ဘဝတွေဟာ အထီးကျန်ပြေစာတွေပါ။ ဒါတွေ နောက်တော့ညည်း သိလာပါလိမ့်မယ်တဲ့ ။ အင်း ခုတစ်ခါ အမေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ အမေရေ အမေစကားတွေကို ကျွန်မ သိသလိုလို ရှိနေပြီလို့ ပြောရတော့မလိုပဲ ။

ဟော့ ကားလေးက ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာ ရပ်သွားပြီ ။ တစ်လမ်းလုံး ကျွန်မကို လှည့်မကြည့်ခဲ့တဲ့ သူက ခုတော့ ကျွန်မကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်လေး ဖက်တွယ်ထားပြန်တယ် ။ ကျွန်မကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်ပြီး ကားပေါ်ကဆင်းချင် လာပြီ ။ ဟုတ်တယ်လေ ။ ကျွန်မအပေါ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သူ့အကြောင်းတွေကို အမေ့ကို ရင်ဖွင့်ချင်လှပြီ။ သူက ကျွန်မကို ဖက်တွယ်ထားရာကနေ လွှတ်ပေးလိုက်တယ် ။ ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ် ။ သူ ကားပေါ်ကဆင်းတယ် ။ ကျွန်မလည်း လိုက်ဆင်းတယ် ။ ကျွန်မ သူ့နောက်ကနေကပ်ပြီး လျှောက်တယ် ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်ခါနီးမှာ မှ သူက ရုတ်တရက် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကားပေါ်ပြေးတက်သွားတယ် ။ ကျွန်မလည်း သူတစ်ခုခုကျန်ခဲ့လို့ သွားယူတာ နေမှာ ပါလို့ တွေးပြီး ရပ်စောင့်နေလိုက်ရဲ့ ။

ကျွန်မ ရပ်စောင့်ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ကားက ဂူးခနဲ မောင်းထွက်သွားတယ် ။ ဟင်..... ကား.....ကား.....သူကား ထွက်သွားပြီ ။ အို သူ ကျွန်မကိုမေ့ခဲ့တာလား ။ ထားခဲ့တာလား ။ စွန့်ခဲ့တာလား ။ ပစ်ခဲ့တာလား ။ ကျွန်မခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်လှည့် ။ မောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားနောက်ကို တဟု န်ထိုး ပြေးလိုက် ။ မမေ့ခဲ့ပါနဲ့ မထားခဲ့ပါနဲ့မစွန့်ခဲ့ပါနဲ့မပစ်ခဲ့ပါနဲ့ ရှင် ။ ကျွန်မ သိပ်အထီးကျန်လွန်းလို့ ပါ ။ လာပါ.....ပြန်လာခေါ်လှည့်

ပါရင်.....ဒါတွေက ကျွန်မရင်ထဲက စကားသံတွေ ။ ဒါပေမဲ့
တကယ့် တကယ်မှာ တော့ ။

``ဝုတ်..... ဝုတ် ဝုတ်.....ဝုတ်.....´´

စံရတီ

11 : 44 PM

18.8.2016

ကမ်းလက်များ ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုစာအုပ် (ပထမဆုရ စာမူ)

*